

Sygn. akt I NWW 89/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z powództwa V. Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko G. Sp. z o.o. z siedzibą w L.

o zapłatę, ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 listopada 2022 r.

wniosku powoda o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu A. M. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, sygn. X GC 66/20,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 marca 2022 r., sygn. akt X GC 66/20, Sąd Okręgowy we Wrocławiu, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym, przekazał do Sądu Najwyższego wniosek strony powodowej o wyłączenie SSO A. M. od rozpoznania sprawy z powództwa V. Sp. z o.o. w W. przeciwko G. Sp. z o.o. w L. o zapłatę, ochronę dóbr osobistych, z uwagi na: 1) „poważne i uzasadnione wątpliwości czy Pan A. M. został, jako nominant tzw. NEO-KRS, w sposób nie pozbawiony wad powołany na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu oraz do składu niniejszego procesu, a co za tym idzie, czy skład sędziowski w tym procesie z udziałem Pana A. M. jest składem prawidłowo powołanym” (k. 5 *verte*); 2) wątpliwości co do rozpoznania sprawy przez niezależny i niezawisły sąd związane z wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z 9 czerwca 2021 r. o wyłączenie SSO A. M. od udziału w sprawie

ASD 1/21 Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu przeciwko obwinionemu Sędziemu J. O.; 3) sytuację „Sędziów powoływanych przez tzw. Neo-KRS” (k. 6 *verte*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

W przedmiotowej sprawie zarzuty sformułowane w punkcie 1 i 3 sprowadzają się do kwestii „wadliwie umocowanego Sądu” (k. 18). Jak wskazano wyżej, ustawa jednoznacznie stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego. Konsekwentnie rozpatrzenie sformułowanego przez powoda wniosku nie mieści się w granicach formalnych kontroli realizowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 czerwca 2021 r., I NWW 45/21; 12 maja 2021 r., I NWW 25/21) i należy pozostawić go bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, w oparciu o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje

okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny, tj. nie odnosi się do konkretnej sprawy lub dotyczy kwestionowania samego statusu sędziego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20). Do analogicznych wniosków prowadzi również analiza orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „Trybunał” lub „TSUE”). Trybunał oceniając dopuszczalność wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wielokrotnie podkreślał, że co do zasady należy domniemywać spełnienie przez sąd krajowy wymogów określonych w art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, niezależnie od tego w jakim składzie sędziowskim sąd ten orzeka. Domniemanie to może zostać obalone, jeżeli prawomocne orzeczenie sądowe wydane przez sąd krajowy lub międzynarodowy prowadziło do uznania, że sędzia lub sędziowie orzekający jako sąd nie są sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (z ostatnich zob. wyroki Trybunału z 13 października 2022 r. w sprawach C-355/21 oraz C-698/20). W niniejszej sprawie powód nie wskazał, aby w stosunku do SSO A. M. wydano takie prawomocne orzeczenie sądowe. Okoliczność, podnoszona w ramach zarzutu wskazanego w punkcie 2, iż Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych złożył wniosek o wyłączenie SSO A.M. od udziału w sprawie ASD 1/21 nie może być uznana za równoznaczną prawomocnemu orzeczeniu sądowemu. Ponadto zauważyć należy, że powód nie uprawdopodobnił, ani nawet nie wskazał, że okoliczności sprawy X GC 66/20, w ramach której złożony został rozpatrywany przez Sąd Najwyższy wniosek, są okolicznościami w jakikolwiek sposób związanymi z okolicznościami sprawy ASD 1/21, czyli przynależnością do Stowarzyszenia Sędziów Polskich „I.”.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[as]